

Men det største problem med Venstres og De Konservatives valg og i det her tilfælde De Konservatives valgfrihed er ikke, at den ofte ikke kan fungere i praksis. Det største problem med Venstres og De Konservatives model er, at den er et udtryk for en form for rendyrket egoisme. Det er forestillingen om, at den offentlige sektor er et supermarked, hvor alle frit kan vælge fra alle hylder, hvor alle har ret til at trække på samfundet, som de har lyst til, når bare de har betalt deres skat. Er det den tankegang, som skal drive vores velfærdssamfund?

Fra radikal side kan vi godt frygte, at Venstres valgfrihed vil skabe et samfund, hvor enhver er sig selv nærmest, og hvor solidariteten med de svageste kan ligge på et meget lille sted, og det er bestemt ikke sådan, vi ønsker, velfærdsstaten skal udvikle sig.

I Det Radikale Venstre mener vi faktisk, at det er at stikke borgerne blå i øjnene, når vi fortæller dem, at de frit skal kunne vælge alt det, de gerne vil, for den totale valgfrihed er en illusion. Derfor bør vi i stedet tale om valgmuligheder. Det vil sige, at borgerne får mulighed for at vælge mellem nogle forskellige alternativer, som er fastlagt af demokratisk valgte politikere, i dette tilfælde kommunalbestyrelsen.

På den baggrund kan Det Radikale Venstre ikke støtte forslaget.

(Kort bemærkning).

Else Winther Andersen (V):

Jeg bliver nødt til at spørge den radikale ordfører: Hvor er respekten for den ældre henne i den lange ordførertale om, at vi andre ved bedst, hvordan de ældre skal have det? Jeg vil gerne spørge: Hvor er respekten henne for den ældre til selv at kunne være med til at vælge og planlægge den bolig, der er brug for, når den ældre virkelig skal ind og have pleje og omsorg?

Dernæst vil jeg også gerne spørge den radikale ordfører om, hvad der er anderledes i dette her forslag om at kunne vælge plejehjem selv, end der var ved i fællesskab at ophæve stavnsbåndet i 1991, så de ældre selv kunne flytte fra en kommune til en anden?

(Kort bemærkning).

Anders Samuelsen (RV):

Kerneproblemstillingen her er egentlig spørgsmålet om demokrati kontra økonomi. Det er spørgsmålet om, hvorvidt respekten for de ældre skal udtrykkes i den form, som Venstre

lægger op til her, hvor vi taler om velfærdssamfundet som et supermarked, eller om man har respekt over for alle borgere i samfundet og siger, at vi har et demokratisk system, og at vi f.eks. har et kommunalt system, som er en del af det demokratiske system, hvor vi har valgt at decentralisere i så høj grad som muligt. Og derude i det system kan man påvirke via de demokratiske midler, de redskaber, som vi alle sammen har fået stillet til rådighed, så det forhåbentlig bliver en sammenhængende beslutning og en sammenhængende politik, som er det, de ældre skal leve under.

Det er et spørgsmål, om vi, hver gang vi herinde opdager, at tingene ikke foregår lige nøjagtig sådan, som vi gerne vil have det ude lokalt, så – meget i modsætning til, hvad jeg egentlig troede var Venstres politik – siger statsstyring, eller om vi skal fastholde, at vi har et demokratisk system, og det stoler vi på.

Jette Gottlieb (EL):

De allerfleste af os vil garanteret gerne have et frit valg i de fleste af livets forhold. Men der kan jo kun være tale om et reelt frit valg, hvis der er noget at vælge imellem.

Det forslag, som vi kigger på her og nu, giver jo ikke noget frit valg i sig selv. Der er stort set ingen substans i forslaget. Hvad er det, man skal vælge indenfor? Det er svært at se andet end en ideologisk markering, og det er for så vidt også i orden.

Men hvis man nu alligevel forestiller sig fru Jensen, der efter et par ugers behandling på sygehuset er klar til udskrivning, og det er klart, at hun ikke længere kan klare sig i eget hjem, og derfor er hun sammen med sine pårørende og sundhedspersonalet og den kommunale sociale forvaltning blevet enig om, at nu skal hun udskrives til et plejehjem. I hendes kommune er der så to ugers ventetid på en plejehjemsplads, men det forudsætter jo naturligvis, at hun er villig til at flytte ind dér, hvor pladsen er. Hvis fru Jensen skal have et reelt frit valg, så forudsætter det jo, at der er ledige pladser på alle plejehjem. Men vi ved vist alle sammen, at sådan er virkeligheden ikke.

Enhedslisten ønsker, at den ældre skal have størst mulig indflydelse, også når det handler om en bolig på et plejehjem, men det er en anelse umoralsk at bilde landets ældre ind, at de selv kan vælge, hvilket plejehjem de vil bo på. Når man flytter på plejehjem, så er det oftest, fordi man har behovet her og nu. Man er altså